

Henriëtte herkent zichzelf niet meer

‘IK BEN VERLIEFD OP EEN ANDER...’

Henriëtte (33) en André (39) hebben een prima huwelijk en runnen samen een gezin met drie kinderen. Sinds kort heeft Henriëtte echter ook gevoelens voor een andere man. Wat moet ze daarmee?

“**A**ndré hing na een lange dag uitgeteld op de bank en vroeg: ‘Wie gaat er morgenvroeg met Luuk naar de voetbal en wie gaat er met Nicky en Lola naar turnen?’ ‘Ik ga wel naar voetbal’, zei ik snel. Want dan zie ik Ronald weer, dacht ik er verheugd achteraan. Meteen voelde ik dat ik rood werd, want door die gedachte besepte ik ineens dat ik Ronald iets té leuk vond. En daar schrok ik van. ‘Geregeld’, zei André en hij richtte zijn aandacht op de televisie. Gelukkig had hij niet gezien dat ik rood was geworden, maar zelf werd ik knap nerveus van wat ik ineens voelde. Niet veel later ging ik met een smoesje naar bed, om eens in alle rust na te denken over wat er met me aan de hand was. Tijdens mijn gepieker ben ik blijkbaar toch in slaap gevallen, want het volgende dat ik me herinner is de wekker die me om zes uur wekte.

Vlinders

Die ochtend leverde ik Luuk af op het veld waar de wedstrijd zou plaatsvinden en omdat ik het koud had zo op de vroege morgen besloot ik nog even naar de kantine te gaan. Ik stond aan de bar te wachten op mijn koffie, toen ik plotseling een arm om me heen voelde. ‘Henriëtte, fijn dat je er weer bent vandaag’, klonk Ronalds stem. ‘Dan kunnen we ons zo meteen langs de lijn een beetje aan elkaar warmen.’ Meteen voelde ik de vlinders in mijn buik rondfladderen. Ik keek opzij in Ronalds blauwe ogen en daar werden de vlinders bepaald niet rustiger van. ‘Zou kunnen’, zei ik, zo kalm mogelijk. ‘Maar we kunnen ook gewoon heel fanatiek aanmoedigen, dan krijgen we het ook wel warm.’

Ronald lachte hard en liet me los. ‘Eigenlijk vind ik mijn idee beter, hoor!’ Hij gaf me een knipoog en draaide zich om, naar een andere ouder die inmiddels bij ons in de buurt stond.

Wat later stonden we met een stuk of acht ouders bij elkaar en werd er volop gekletst. Af en toe gleed mijn blik naar Ronald. Hij was de gangmaker, dat zeker, en ik was niet de enige die onder de indruk van hem was. Madelief, een lieve vrouw met lang blond haar, glimlachte zenuwachtig om zijn grapjes en raakte net iets te vaak zijn arm aan. Met haar maakte hij ook grapjes, maar toch dwaalden zijn ogen af en toe af naar mij. Of verbeelde ik me dat maar?

Ongecompliceerd

Later, langs de lijn, had ik weinig aandacht voor Luuks prestaties op het veld. Ik dacht vooral na over Ronald. Hoe kan dit? vroeg ik me af. Ronald is mijn type helemaal niet. Ik val op oudere, wijze mannen met een zachtaardige uitstraling. Ik heb alleen maar relaties gehad met mannen met wie ik ellenlange filosofische gesprekken kon voeren. Dat zag ik met Ronald zo snel nog niet gebeuren. Gesprekken met hem zijn altijd oppervlakkig en zitten vol met clichés. Johan Crujff-logica, daar houdt hij van. Net als schaterlachen om zijn eigen grapjes. Heerlijk ongecompliceerd. Zou dat het zijn? Die vrolijkheid en die houding dat het leven helemaal niet zo moeilijk hoeft te zijn?

De tweede helft kwam Ronald naast me staan en had ik geen tijd meer om na te denken. We hadden het te druk met elkaar. Later die ochtend kwam ik volledig in de wolken - en in de war - thuis.

André dook tegen het einde van de middag de keuken in om een ingewikkeld gerecht uit te proberen. Ondertussen schonk hij mij een lekker wijntje in en wees hij me op een interessant artikel dat hij had gelezen in NRC Handelsblad. Ik deed mijn best, maar kon me niet concentreren op de inhoud van het artikel. Telkens dwaalden mijn gedachten af naar Ronald en zijn lachende ogen. De vlinders dwarrelen nog steeds vrolijk rond in mijn buik. Heel even stond ik op het punt om er met André over te praten, maar dat idee verwierp ik meteen. Zo'n onschuldige flirt, daar hoefde ik André toch niets over te vertellen? Het zou vanzelf wel overwaaien. Toch?

Saai

Het feit dat ik een andere man leuk vind, brengt me enorm in de war. André en ik zijn al lang samen. Toen ik hem negen jaar geleden mijn jawoord gaf, was ik ervan overtuigd dat ik ‘hem’ had gevonden. André steunt me en stimuleert me. Hij is een maatje op wie ik altijd kan leunen. We hebben ons samen door de ziekte en het overlijden van zijn vader heen geslagen en hij stond naast me toen mijn moeder plotseling overleed. Samen runnen we ons gezin met drie kinderen en bijna alles verloopt in harmonie. De verliefdheid die ik voelde toen ik hem ontmoette, is overgegaan in een veilig en comfortabel houden van. Soms wat saai, ja, dat is wel waar. Daarom, als je in mijn hart kijkt: als Ronald me eens zou uitnodigen voor een kop koffie, zou ik geen nee zeggen. En dat beangstigt me eerlijk gezegd enorm. Wat moet ik hiermee?” ■